

РЕШЕНИЕ

№ 4420

гр. София, 04.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 09.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Елица Райковска

ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева

Мария Владимирова

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1857** по описа за **2023** година докладвано от съдия Златка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на началник група при СДВР, отдел "Пътна полиция", против Решение №20069550/30.11.2022г. на СРС по АНД № 10191 по описа за 2020г., с което е потвърдено наказателно постановление №20-4332-003699, издадено на 11.03.2020г. от началник Група към СДВР-ОПП, в частта, в която на Б. Ч. е наложено административно наказание - "глоба", в размер 50лв., на основание чл.183,ал.4,т.7,предл.първо ЗДвП и отменено в частта, в която е наложена административно наказание "глоба", в размер 100лв., на основание чл.180,ал.1,т.1,предл.второ ЗДвП.

В касационната жалба се твърди, че решението на първоинстанционния съд е неправилно в отменителната част, тъй като е постановено при допуснато нарушение на материалния и процесуалния закон. Прави се искане за отмяна на решението в оспорената част и постановяване на друго, с което НП да бъде изцяло потвърдено. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В случай, че касационната жалба не бъде уважена и са претендирани разноски за адвокатско

възнаграждение, се моли за присъждането им в минимален размер.

Постъпил е писмен отговор с характер на касационна жалба. Със същия се оспорва касационната жалба на началник група при СДВР, отдел "Пътна полиция". Претендира се незаконосъобразност на обжалваното решение в потвърдителната му част. Иска се неговата отмяна в тази част, отмяна на НП и присъждане на разноски.

В съдебно заседание касаторът - Началник група при СДВР, отдел "Пътна полиция" не се явява и не се представлява.

Ответникът - Б. Ч., редовно уведомен, чрез процесуалния си представител оспорва касационната жалба на Началник група при СДВР . поддържа своята касационна жалба/ писмен отговор/. Претендира разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за неоснователност на двете касационни жалби. Моли оспореното решение да бъде оставено в сила.

Административен съд София-град, XVI-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира следното:

Касационните жалби са процесуално допустими, подадени в преклузивния срок по чл. 211 от АПК, от надлежни страни и при наличие на правен интерес от оспорване.

Разгледана по същество, жалбата е Началник група при СДВР е основателна, а тази на Б. Ч.- неоснователна.

За да потвърди обжалваното пред него наказателно постановление, в частта относно нарушението по чл.137а ал.1 от ЗДвП ,районният съд, въз основа на събраните писмени и гласни доказателства, е приел за безспорно установено, че на 13.02.2020г. около 17ч. жалбоподателят се движел с управляваното от него превозно средство-таксиметров автомобил, по бул. Д. в [населено място] в района на Министерски съвет, без да има поставен предпазен колан, макар автомобилът да бил оборудван с такъв. Нарушението е констатирано от дежурен екип на СДВР-ОПП, който бил натоварен с регулиране и подпомагане на движението и подsigуряване екипа на министър-председателя. За установеното нарушение е съставен АУАН, а въз основа на него и процесното НП.

С последното, жалбоподателят е наказан и за нарушение по чл.98 ал.1 т.1 от ЗДвП . Съдът е приел за безспорно, че непосредствено след като служителите на МВР забелязали управлението на водача без предпазен колан, последният спрял за престој в активната лента за движение ,в непосредствена близост до главния вход на сградата на Министерски съвет. Полицаяте се приближили към жалбоподателя и му заявили, че следва да напусне мястото, тъй като предстои излизане министър-председателя и неговия екип. Водачът не възразил, но заявил, че е повикан на адрес и ще го стори след като клиентът му дойде и се качи в автомобила. Ето защо, същият бил наказан за това, че престојва в активната лента за движение, при което създава опасност и е

пречка за движението.

За да отмени наказателното постановление в тази част, съдът е счел, че за да е осъществен състава на нарушението по чл.98 ал.1 т.1 от ЗДвП е наложително кумулативното наличие на две предпоставки – престой в активната лента за движение и създаване на опасност или пречки за движението. Същият е приел, че в хода на съдебното производство не е установено с описаното поведение водачът да е възпрепятствал движението по булеварда или пък да е застрашил по някакъв начин участниците във движението.

Ето защо е отменил обжалваното НП в тази част.

Решението на първостепенния съд е правилно в частта, в която е потвърдил атакуваното постановление и неправилно в останалата му част.

В съответствие с доказателствата по делото съдът е приел за безспорно установено от обективна и субективна страна, че жалбоподателят има качеството на водач, че на процесната дата и място е управлявал описания в НП автомобил, без да е поставил обезопасителен колан, поради което правилно е санкциониран на основание чл.183 ал.4 т.7пр.1 от ЗДвП. В оспореното решение са изложени пространни мотиви в тази насока, които се споделят от настоящия съдебен състав и не следва да бъдат преповтаряни.

Що се касае до второто констатирано нарушение, съдът не се съгласява със становището, изразено в първоинстанционното решение, че с поведението си водачът не е създал опасност и пречки за движението, поради което отговорността му е ангажирана неправилно.

По делото не се спори, че жалбоподателят е спрял за престой в активната лента на движението. Както бе посочено по-горе, нарушението е извършено в [населено място], на един от най-оживените булеварди, в историческия център на града, в непосредствена близост до сградата на Министерски съвет, в час пик / около 17ч./ . От събраните в хода на съдебното следствие гласни доказателства е установено безспорно, че Ч. изрично е бил уведомен от служителите на реда, че пречи на движението и на предстоящото излизане на министър-председателя, като му е указано да се премести незабавно, както и че водачът практически отказал да го стори.

При тези обстоятелства, настоящата инстанция намира извода на съда, че не е доказано изпълването фактическия състав на нарушението по чл. чл.98 ал.1 т.1 от ЗДвП, за несъответен на събраните по делото доказателства. Разбирането, че създаването на опасност за движението следва да се разбира само като непосредствена такава, би означавало административнонаказателната отговорност за такова нарушение да бъде ангажирана, едва ли не, само и единствено тогава, когато е настъпило ПТП или последното е случайно предотвратено.

Подобно становище е израз на буквалистическо тълкуване и е несъответно на идеята на законодателя чрез средствата на административното санкциониране да препятства безразборното престояване на превозни средства извън местата, предназначени за

това, в активната лента на пътното платно, с което всякога се застрашават останалите участници в движението и се създават пречки за безпрепятственото преминаване.

Ето защо, цитираното по-горе разбиране не се споделя от настоящата инстанция

Предвид изложеното, касационният съдебен състав намира, че обжалваното решение, в частта относно нарушението по чл.137а ал.1 от ЗДвП, е постановено при правилно приложение на материалния закон и при липса на заявените в касационната жалба на Б. Ч. основания за отмяна, поради което е дължимо оставянето му в сила в тази част.

Досежно нарушението по чл.98 ал.1 т.1 от ЗДвП оспореният съдебен акт е неправилен и като такъв следва да бъде отменен.

Предвид изхода на правния спор, искането на касационния жалбоподател Ч. за присъждане на разноски се явява неоснователно.

В полза на СДВР следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лева.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд - София - град, XVI касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №20069550/30.11.2022г. на СРС по АНД № 10191 по описа за 2020г., В ЧАСТТА, в която е отменено наказателно постановление №20-4332-003699, издадено на 11.03.2020г. от началник Група към СДВР-ОПП в частта, в която е наложена административно наказание “глоба”, в размер 100лв., на основание чл.180,ал.1,т.1,предл.второ ЗДвП, вместо което

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление №20-4332-003699, издадено на 11.03.2020г. от началник Група към СДВР-ОПП в частта, в която е наложена административно наказание “глоба”, в размер 100лв., на основание чл.180,ал.1,т.1,предл.второ ЗДвП

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №20069550/30.11.2022г. на СРС по АНД № 10191 по описа за 2020г., в останалата част.

ОСЪЖДА Б. А. Ч., ЕГН [ЕГН], от [населено място] жк Х. С. бл.1 вх. А, ет.б, ап.18 да заплати на СДВР сторените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 / осемдесет/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

